

Fremme mellem Befolkningen. Naar det ærede Medlem fra Njøge lagde særlig Vægt paa, at Sveriges Kronprins var Protektor — jeg tror endogaa, det ærede Medlem benyttede dette Argument tre Gange i sit Foredrag — vil jeg selvfølgelig ikke borttage Duften af denne smukke, rojalistiske Bending, men jeg maa dog bede den ærede Rigsdagsmand erindre, at Kronprinsen er i Ægypten og bliver vistnok her i længere Tid. Saa den Glans, han skulde kaste over Festen, bliver mere den Glans, der ligger i Navnet og ikke saa meget i, at vore Gymnasitikere have den Fornøjelse at se den svenske Kronprins og maasse høre ham hilse paa Gymnasitikerne. Af disse Grunde tror jeg, der er megen Anledning for dette Ting til at stille sig køligt overfor den Sag. Naar man ikke bryder sig om at stille det frit for samtlige Landets Foreninger at deltage i en saadan Fest, og naar man ikke anlægger denne Fest saaledes, at den faar den Betydning, som jeg mener, en saadan Fest burde have, nemlig at den giver et nogenlunde troværdigt Udtryk for, hvordan Gymnasikken drives i de forskellige Samfundslag i de forskellige Lande, saa er der ikke for mig nogen større Anledning til at anbefale et saadant Forslag, og af de her nævnte Grunde tillader jeg mig at fraraade Bevillingen af de 3000 Kr. til den paataente Fest.

Et andet Spørgsmaal, som har givet ikke saa liden Anledning til Debat her i Tinget, er Spørgsmaalet om de personlige Understøttelser, og da navnlig Spørgsmaalet om Understøttelse til Dr. G. Brandes. Jeg skal herom tillade mig at fremsette et Par Bemærkninger. Den ærede Rigsdagsmand fra Ribe (Bust) tog kraftig fat paa dette Spørgsmaal i Dag, og det forekom mig, at han satte Dampen loblig højt. (Fogtmann: Na nej!). Ja, det er jo en Smagssag, det ærede Medlem fra Holbæk holder maasse mere af Dampkraft i saadanne Spørgsmaal, end jeg bryder mig om; jeg synes det er bedst at tage den Slags Ting ganske jævnt og blive ved Jorden. Det ærede Medlem fra Ribe gav for øvrigt en Skildring af, hvorledes det hidtil er gaaet til i Finansudvalget med Hensyn til saadanne Understøttelser. Det lader til at have været ret idylliske Forhold. Man har fiddet ganske genlydig og handlet med pranget om den Slags Understøttelse. Man har sagt som saa: Lad os se, hvor mange vi have! Og saa ere de hver fra sin Lejr komne med sin Mand eller sine Mænd — i Reglen har der vistnok været flere af dem — og man har sagt som saa: Lad os nu rasle om dem! lad os se, hvor mange vi nu kunne blive

enige om (Ordfører en: Det gøre vi ikke nu). Det gøre de ikke nu, siger det ærede Medlem. Saaledes have de dog gjort — det fik jeg i alt Fald Indtrykket af — og Faktum har været, at vi, der her i Tinget skulle stemme for disse Bevillinger, have været temmelig ubidende om, hvilke Aftaler der have været truffet i Finansudvalget. Det er først, naar Mæret er ude, at vi have haft den Glæde at se, hvilke af Nationens store, berømte og fortjente Mænd, man havde optaget paa denne Konto, hvis Anvendelse man saa har overladt til Ministeren, og jeg nægter ikke, at det er et højt forskelligt Indtryk, man har faaet, naar man siden efter har set paa Nationens store Mænd. Man har en Gang imellem undret sig over, at forskellige Navne ere komne ind paa denne Konto og ere blevne regnede mellem de Mænd, som Samfundet i den Forstand særlig vilde fremhæve og hædre. Men imidlertid, den Fremgangsmaade har dog en Fordel, som der er noget, den taler for, og det er den, at man ikke kaster dem en for en ind i Tinget og gør dem til Genstand for en stor Debat; ja, det tror jeg, de enkelte Personer ere meget lidt tjente med. Jeg tror derfor, man skulde vise større Barsomhed end tidligere i Henseende til at gøre den Slags Indstillinger. Der er jo flere Betragtninger, der gøre sig gældende med Hensyn til personlige Understøttelser; der er enkelte Understøttelser, der gives, ikke just fordi den enkelte Mand har været særlig fremragende, men fordi man mener, at han paa en eller anden Maade alligevel har røgtet sin Plads paa en ret tilfredsstillende Maade, og da han nu er trængende, har man taget et vist Barmhjertighedshensyn i Betragtning og indfattet ham til en personlig Understøttelse. Jeg kender ikke saa Tilfælde, hvor jeg nok tør sige, at Medlidenhedshensynet har spillet en ikke ringe Rolle. (Fogtmann: Jacob Davidsen!) Et æret Medlem her ved Siden af vil gerne, at jeg skal nævne Jacob Davidsen. Nu er han død og borte, og man skal ikke tale ilde om de døde. Det forekommer mig at være bedst at lade den Mand hvile i sin Grav. Det ærede Medlem har i sin Tid selv stemt for en Bevilling til ham, saa det er ikke værdt at tale videre derom. Men med Hensyn til Spørgsmaalet om Dr. G. Brandes, er det slet ikke det Hensyn, som skulde komme i Betragtning. Spørgsmaalet skulde, forekommer det mig, være et helt andet, nemlig hvor vidt Nationen som saadan vil hædre denne Mand som en særlig dygtig Videnskabsmand eller dygtig Forfatter, hvilket Udtryk man nu vil bruge. Men der forekommer det mig, at man skal